

IX Ka 650/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

10 września 2019r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w IX Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia L.Gutkowski

Protokolant: st.sekr.sąd. M.Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2019r. sprawy:

P. C., obwinionego z art.92 § 1 kw,

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 6 czerwca 2019r.

sygn. akt (...)

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w T. kwotę 30,- (trzydzieści) zł tytułem opłaty za drugą instancję i 50,- (pięćdziesiąt) zł z tytułu wydatków postępowania odwoławczego.

IX Ka 650/19

UZASADNIENIE

P. C. obwiniony został o to, że:

1. w dniu 25 lipca 2018 r. ok. godz. 06:45 w m. R. gm. L. na drodze publicznej nr (...) kierując samochodem marki V. numer rejestracyjny (...) z przyczepą nie zastosował się do znaku B-18 - zakaz wjazdu pojazdów o masie całkowitej przekraczającej 8 ton, **tj. o czyn z art. 92 § 1 kw;**

2. w dniu 29 sierpnia 2018 r. ok. godz. 08:25 w m. R. gm. L. na drodze publicznej nr (...) kierując samochodem marki V. numer rejestracyjny (...) z przyczepą nie zastosował się do znaku B-18 - zakaz wjazdu pojazdów o masie całkowitej przekraczającej 8 ton, **tj. o czyn z art. 92 § 1 kw.**

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 06 czerwca 2019 r., sygn. akt (...), w punkcie I, obwiniony uniewinniony został od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1 oraz, w punkcie II, uznany za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. 2, tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie tego przepisu Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 zł.

Orzekając o kosztach zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł tytułem opłaty sądowej, zwalniając go jednak od ponoszenia wydatków postępowania.

Powyzsze orzeczenie zaskarżone zostało w części, w zakresie punktu II, przez obrońcę obwinionego. W wywiedzionej apelacji obrońca zarzucił orzeczeniu obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 2 § 1 kw, poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy w chwili orzekania w niniejszej sprawie była podjęta decyzja o przywróceniu tabliczki T-s3, a która ostatecznie została zawieszona w dniu 07 czerwca 2019 r., co skutkowało tym, iż czyn

zarzucany obwinionemu nie stanowił już wykroczenia, a w konsekwencji oparcie orzeczenia na normach prawnych nieobowiązujących w chwili orzekania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelację obrońcy należało ocenić jako całkowicie bezzasadną.

Przed przejściem do ustosunkowania się do argumentów podnoszonych przez apelującego niezbędne jest podkreślenie, iż Sąd meriti w sposób precyzyjny i szczegółowy ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy. Stan faktyczny nie był kwestionowany, podobnie jak sprawstwo obwinionego.

Obrońca w uzasadnieniu sporządzonej apelacji wskazuje, iż w momencie orzekania obowiązywało inne oznakowanie drogi niż w momencie popełnienia wykroczenia, zatem „sąd wydając orzeczenie winien stosować nowe zasady, a nie bazować na oznakowaniu już nieobowiązującym”.

Zgodnie z art. 2 § 1 kw, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia wykroczenia, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Przepis ten dotyczy tzw. prawa intertemporalnego, tzn. obejmuje reguły stosowania ustawy w przypadku ich kolizji w czasie, tj. w sytuacji, gdy czyn zabroniony jako wykroczenie popełniony zostanie pod rządami ustawy, która nie obowiązuje już w czasie orzekania lub wykonywania orzeczenia (Kozłowska-Kalisz Patrycja. Art. 2. W: Kodeks wykroczeń. Komentarz, wyd. II. LEX, 2009).

Przepis art. 2 § 1 kw znajduje swój odpowiednik w art. 4 kk. Jak wskazuje Sąd Najwyższy, na gruncie prawa karnego przyjmuje się trafnie, że przez obowiązywanie w czasie orzekania ustawy innej niż w czasie popełnienia przestępstwa - o czym mowa w art. 4 § 1 k.k. - rozumieć należy cały obowiązujący w danym czasie stan prawny odnoszący się do badanego czynu (wyrok SN z 4 lipca 2001 r., V KKN 346/99).

W przypadku przepisów o charakterze blankietowym ze zmianą ustawy mamy do czynienia także wówczas, gdy co prawda sam przepis przewidujący sankcję nie ulega zmianie, ale zmieniają się przepisy "wypełniające blankiet", ponieważ oznacza to zmianę sfery karalnej (Gubiński, Prawo karno-administracyjne, s. 45).

Obrońca w wywiedzionej apelacji wskazuje w istocie na okoliczność o charakterze nie tyle prawnym – za taką można by uznać wyłączenie usunięcie znaku B-18, do którego nie zastosował się obwiniony, z katalogu ujętego w Rozporządzeniu Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych – co faktycznym. Nie ulega wątpliwości, że znak ten istniał w momencie, gdy obwiniony się do niego nie zastosował i faktu tego nie kwestionował. W związku z powyższym przedstawioną przez niego argumentację należało uznać za całkowicie błędną.

Podobnie rzecz wygląda z wymiarem kary. Sąd wziął pod uwagę wszystkie dyrektywy jej wymiaru i wymierzonej kary 100,- zł w stosunku do P. C. w żaden sposób nie można uznać za rażąco surową. Wykonywanie zawodu kierowcy niewątpliwie może powodować obawy o częstsze popełnianie wykroczeń drogowych, aniżeli u kierowcy rzadko, albo okazjonalnie prowadzącego samochód, ale nie może to prowadzić do jego ekskulpacji, nawet „częściowej” lub „czasowej”, co zdaje się postulować apelujący. Okoliczność ta wymaga po prostu większej uwagi kierowców zawodowych, aby zminimalizować możliwość popełnienia wykroczenia drogowego, tym bardziej umyślnego, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też – jako słuszny – został on utrzymany w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.119 § kpw.